

ПОВНА ТЕМРЯВА

25 українських страшних історій

ЖУРНАЛ «СВІТ ФЕНТЕЗІ»
2015

ПОВНА ТЕМРЯВА

25 українських страшних історій

альманах
коротких оповідань
за результатами
літературного конкурсу
«Повна темрява»
від журналу «Світ Фентезі»

**Київ
2015**

Повна темрява: альманах / журнал «Світ Фентезі». — Київ: журнал «Світ Фентезі», 2015. — 42 с.

Боятися страшно і неприємно. Тим не менш, книги і фільми жанру гораор щороку стають все популярнішими. Хтось із книголюбів надає перевагу Брему Стокеру, а хтось читає всю бібліографію Стівена Кінга. Як щодо українського гораору? Спеціально до першого київського фестивалю поп-культури «Київ Comic Con 2015» журнал «Світ Фентезі» спільно із об'єднанням «Стівен Кінг. Український клуб» провів конкурс коротких жахів «Повна темрява». В однойменному альманасі зібрано найкращі 25 оповідань (Катерини Грицайчук та Анатолія Пітика, Кирила Пазюка, Ярослави Гончарук, Анни Піксель та інших).

Редакція журналу висловлює вдячність організаторам та волонтерам фестивалю «Київ Comic Con» й об'єднанню «Стівен Кінг. Український клуб» за допомогу в проведенні конкурсу, перекладачам Сергію Крикуну та Олені Любенко за допомогу у визначенні переможців і надані подарунки для учасників, а також письменнику Олегу Сіліну й літературному об'єднанню «Зоряна Фортеця» за проведення майстер-класу за результатами конкурсу.

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій іншій формі без згоди авторів текстів.

Художник Сергій Крикун

Література жахів користується чималою популярністю у світі, але в Україні представлена у дуже обмеженій кількості. Можна розробляти теорії чому так стається, а можна зробити інакше і запропонувати разом піти новим, не дуже звичним шляхом. Проголосити конкурс оповідань і знайти тих, хто не боїться описувати страхи. Це — виклик і для читача, і для письменника.

Дуже цікаво, куди приведе ця доріжка крізь таємничий ліс у «Повній темряві».

*Олег Сілін, кращий молодий письменник-фантаст Європи
(Eurocon-2013)*

Темрява — світло для похмурої фантазії. У ваших руках кращі представники молодого готичного когорти, і деякі з них справді сяють. Дозвольте їм бути вашими співрозмовцями в найяскравіші години доби, і вони вкажуть вам вірну дорогу.

*Сергій Крикун, перекладач, кращий художник-фантаст Європи
(Eurocon-2015)*

АБСОЛЮТНА БЕЗПЕКА

— ЦЕ НЕМОЖЛИВО, ДЕЙВЕ.

Холодний механічний бас виповнив собою кімнату, розчинившись у світлі флуоресцентних ламп. Багряні спалахи тривожної сирени гулко батожили стіни, даючи поживу сенсорам. Істота із хрому та пластику пильно вдивлялася в істоту із плоті і крові.

— Відчини двері, клятий виродку!

Чоловік — пошерхлі губи, впалі щоки — притулився до ідеально білої стіни. Оточений хірургічною стерильністю замкненого простору, він з ненавистю дивився на пласке риб'яче око комп'ютера.

— СУПЕРЕЧИТЬ ПЕРШІЙ ДИРЕКТИВІ.

Тиша по той бік перегородки зводила Дейва з розуму. Лінда вмирала, хоч ліки й були, — абсурд. Все це нагадувало жахний сон, від якого кричиш глибокої ночі. Медпанель Лінди тьмяніла, сирена перейшла на пронизливе виття.

— Пустити мене до неї!

— ДОСТУП ДО КАРАНТИННОЇ ЗОНИ ЗАКРИТИЙ. ОБ'ЄКТ № 2 — НЕБЕЗПЕЧНИЙ.

Чорний прямокутник аптечки стояв на столі. Машина не давала Лінді ліки — ПЕРША ДИРЕКТИВА. Максимальний захист лише Дейва Андерсона — власника.

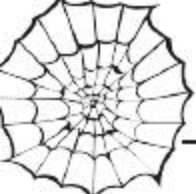
Спроби вибратися, як і намагання дістатися до їстівних запасів, закінчувалися провалом — зовнішній світ система вважала небезпечним, а провіант — інфікованим. Машина перестала зважати на накази. Людина — надто нестабільний елемент.

Дейв притулився до холодного скла і втупився поглядом у пільму. Спалахували і гасли далекі зорі. Тут ніхто не почує його крик. Злютований до краю, чоловік жбурнув аптечку в ненависне око; збивав кулаки в кров, щодуху гамселячи по пластику. Чорна зіниця машини йшла тріщинами, іскри вихором злітали вгору.

І тут щось огидно зашурхотіло. Сіра тінь, дивно вигнувшись, впала на перегородку. Горлом Лінди йшла кров. Вона билася в агонії, усе навколо заливав чорний густий кисіль. Крижаний голос спокійно промовив:

— ОБ'ЄКТ №2 ЗАГРОЖУЄ БЕЗПЕЦІ. ПОЧИНАЮ УТИЛІЗАЦІЮ.

Слова обпекли Дейва. Він кинувся до дружини. Світ навколо в

одну мить звузився. Стіни закружляли, і липкі мацаки машини обплутали його.

— КОНТАКТ З ОБ'ЄКТОМ №2 ЗАБОРОНЕНО!

Міцно зафіксований на кріслі, Дейв спостерігав абсолютно логічний інтелект у дії. Карантинну зону залив вогонь. Жовті розжарені пасма жерли Лінду живцем. Шкіра йшла білими пухирями, у жилах скипала кров.

— ДЕЙВЕ. БАЧУ, ТИ ЗАСМУТИВСЯ. ПОСИДЬ, ВИПІЙ ЗАСПОКІЙЛИВЕ І ВСЕ ОБМІРКУЙ. Я ТУРБУВАТИМУСЬ ПРО ТЕБЕ, ДЕЙВЕ. Я ТОЧНО ЗНАЮ, ЩО ТОБІ ПОТРІБНО.

Худий чорний пес здивовано роздивлявся будинки на Евергрін Терас. Вулиця вражала тишею і порожнечею. Цього недільного ранку ніхто не смажив барбекю. Жодної щасливої родини. Пес розчаровано побіг далі, повз рекламний щит з написом: «Розумний будинок вашої мрії. Він турбуватиметься про вас. Абсолютна безпека гарантована».

Андрій Лозінський

Привіт, хазяїне!

Коли я ввімкнув малого вперше, його очі засвітилися і він сказав фразу, що я йому запрограмував: «Привіт, хазяїне!».

Він учився в мене всього. Спершу, звісно, виконувати роботу, тому найпершим уроком були людські правила безпеки, для роботів окремих ще не придумали. Він все схоплював на льоту, але знаєте, вони як діти, їм усе цікаво, всюди лізуть, тож були неприємності. Одного дня засунув руку під гідравлічний прес у гаражі. Розламав її, благо, я відтягнув його звідти. Накричав трохи, як на неслухняного сина, але залатав, зачистив проводки, став він як новенький, фізичної болі звичайно не відчував.

Мені здається, якраз після цього епізоду він змінився.

Бувало дивиться на мене. Просто дивиться своїми діодними очима, моторошно не зводить їх, і я шкодую, що не поставив в нього декілька реле, щоб навчити його кліпати. «Вивчаєш мене?», — питаю. Мовчить, тільки кулер гуде в полірованому корпусі. Пізнання в механіці в нього просто чудові, ремонтував зі мною мотоцикла, швидко всьому навчився. Гайка, болт, редуктор, циліндр, вал — усе записано в його базі даних у комп'ютерному мозку. Коли я після трьох банок пива роблю щось не так, він мене відразу осікає. Тільки з регуляцією звуку щось негаразд. Часто здається, що він кричить.

А недавно полиця обірвалася в гаражі. Ключі сталеві, приладдя там усяке, дріль. Посипалось мені на голову, коротше виключило мене. Отак лежав я на бетонній підлозі гаража години дві, поки сам не очухався. Розплющую очі — стоїть переді мною. І дивиться. Напевно, він так увесь час стояв, поки я лежав непритомний. Не пам'ятаю, чи програмував йому виклик швидкої на такі випадки, але запису на його жорсткому диску не виявилось, тож довелось це зробити.

Після цього інциденту я, звичайно, мало часу проводжу у гаражі. Голова болить, плечі і руки побиті, тож я відпочиваю, лежу в ліжку, слухаю місцеві радіостанції. Малий без роботи зараз, тільки носить інколи мені їжу і ліки, від яких тягне на сон.

Посеред ночі крізь повіки пробивається тьмяне світло від його очних діодів. Він розглядає мене, сидячи на табуреті в темряві. Інколи здається, він прикипів поглядом до одного лиш скривавленого бинта у мене на голові. Одного разу я відчув на рані його холодні пальці.

Зараз я все ще у ліжку. Чомусь прив'язаний за ногу металевим тросом до бильця. Вчора його, здається, не було. Голова паморочиться сильніше ніж завжди. Крізь шпарку між дверима і одвірком пробивається світло і видно, як ходить по будинку мій малий. Цілий день щось носить з гаражу і складає у кімнаті. Деталі.

Здається, він збирає гідравлічний прес.

Олег Росткович

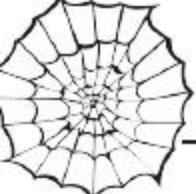
СМЕРТЬ МЕРІ

- Ні, цього не може бути!
- Екзоботанік Мері померла?
- Самогубство? Нещасний випадок?
- Інфекція?
- Кажуть, тіло зневоднене.
- Така молода, їй би жити та жити.

Від страшної новини станція терраформування гуділа наче вулик. Найближчі друзі юрмилися під дверима її каюти. Однак, вартовий був непохитним:

— Там док та кеп, іншим вхід заборонено. Розходьтєся, будь-ласка! Результати розслідування будуть оприлюднені в мережі, у повному обсязі. Записи камер спостереження теж.

— Це я, це я у всьому винен, — в розпачі повторював юнак, що

сидів на підлозі неподалік дверей. — Навіщо я її відпустив? Навіщо сперечався? Кляте озеленення клятого Нового Едему. Вона образилася і пішла ночувати в свою каюту. Ні, я не вірю! Цього не може бути. Це сон, це жахливий сон.

Тим часом, за дверима каюти док та капітан місії намагалися зрозуміти, що ж сталося. Дівчина лежала на ліжку і здалеку могло здатися, що вона просто спить. Та зблизька ставала помітною страшна зміна. Хтось ніби висмоктав її. Мері стала схожою на зморену роками бабцю.

— Точний час смерті встановити важко, тіло зневоднене. Динаміка охолодження геть інша, ніж зазвичай. Дивися, кепе: на шиї пляма овальної форми, площею приблизно 10-15 квадратних сантиметрів, — відхиливши пасмо волосся сказав док. — Плюс ця калюжа на підлозі, плюс підвищена вологість повітря. Щось її відфільтрувало.

— Господи! — капітан інстинктивно спробував зменшити площу контакту підшов з калюжею. — Її потрібно негайно заморозити.

— А краще — кремувати.

— Добре, що не знехтували правилами та вдягли скафандри.

— Рано радіти, кепе. Не факт, що скафандри допоможуть.

— Що б це не було, воно тут. Якщо не вислизнуло раніше.

— І, зважаючи на калюжу, вода його не цікавить.

— Хто відкриватиме шафу?

— Хто зазиратиме під ліжко?

— Вважаєш, це щось розумне?

— Скоріше, ні.

— Бактерії вбили більше людей, ніж усі хижакі разом узяті.

— Ми не виявили, жодних бактерій чи вірусів. Усі аналізи усіх ґрунту та повітря негативні.

— Значить, не те шукали.

— Хто зна, кепе, з чим ми зіштовхнулися?

— Ще й камери спостереження не допоможуть — нічна конфіденційність.

— Чому цей вазон перевернутий? Що це за квітка? Червона, наче кров'ю налита. Мабуть, якась спеціальна розробка генетиків для Нового Едему. Ти ба, яка важка. Наче свинцева, — док відсахнувся, наче обпечений. — Це воно! Кепе, це воно! Мімікрувало. А потім Мері, порушивши інструкції, пронесла це сюди.

— Стій, мені здалося вона ворухнулася.

— Облиш жартувати.

— Які жарти, доку, я серйозно. Дивися – дивися на очі.

Після кілька секундного тремтіння, ніби здолавши невідомий опір, очі відкрилися. Але на ошелешених кепе та дока дивилася зовсім не Мері...

НІДЕ ВПАДАЄ В НІЩО

— Мені вже набридли твої істерики! — вигукнув він і пішов на кухню.

— Просто зникни з мого життя! — викрикнула вона йому в спину. А далі запанувала та тиша, яка приходить після потужного вибуху.

Тривала ця мовчанка недовго — поки він, обпершись на раковину, переводив подих, його мобільний на кухонному столі загравав спокійну мелодію. Він узяв телефон і побачив виклик від дівчини, з якою ділив цю квартиру вже другий рік. Скинув дзвінок і викрикнув:

— Тобі нема чого робити?!

Відповіді не було. Він повернувся до кімнати, але зі здивуванням зрозумів, що та порожня. Телефон в його руці знову задзвонив.

— Алло! — почув він голос своєї дівчини. — Ти куди дівся?

— Я тут, — відповів він. — Це ти де?

— Тобто?

— Я стою зараз посеред кімнати і тут нікого немає!

— Слухай, — якимось придушеним голосом промовила вона, — я пішла за тобою на кухню, але тебе там не було. Де ти?

— Я ж сказав тобі, що в кімнаті! — не витримав він і закричав, після чого кинув слухавку. Про всяк випадок повернувся на кухню, але там було порожньо.

Хлопець знову пішов до кімнати, перериваючи кожну шафу, шухляду і куток, де теоретично можна було б сховатись. Але всюди порожньо. Він зазирнув до санвузла — там також нічого.

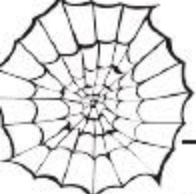
— Дурні жарти, — промимрив собі під ніс, одягаючись і виходячи на вулицю.

А на вулиці було тихо.

Занадто тихо.

Будинки стояли, як і раніше, на своїх місцях, але чогось не вистачало. І це «щось» муляло погляд і слух. Та хлопцеві достатньо було зробити декілька кроків для того, щоб зрозуміти, що саме його хвилює — на вулиці не було людей, зовсім.

Були відсутні також машини, жодної не стояло навіть біля під'їздів. Тому так тихо. Гудіння моторів і стук коліс об асфальт зникли. Хлопець підняв голову — і не побачив жодного птаха. Намагаючись знайти пернатих, він оглядав гілки дерев, але й тут його чекала несподіванка — ніщо не змушувало листя ворухитися. Не варто

було сподіватись не те що на вітер, а навіть на найменший порух. Наче повітря в цьому всесвіті не існувало також.

Але ж він був, і щось змушувало його існувати!

Телефон у руках знову задзвонив, і дзвінок лунав неймовірно гучно як для цього місця.

— Алло, — відповів він тремтячим голосом.

— Де ти? — запитала вона так само злякано.

— Я не знаю. Я тут один, більше нікого. Я ніде.

Тамара Клюкіна

ПСИХОТЕРАПЕВТ

Якось бухгалтерка привела високого чорнявця:

— Алмаз Ангелович (кгм! — подумки мугикнула господиня) психотерапевт, він бажає винайняти кімнатку.

Той зневажливо скривився, простягаючи сертифікат.

Коли обоє вийшли, господиня відчула занепокоєння. Навіщо погодилася? Наведе підозрілих клієнтів... Але наступного ранку на її стіл лягли договір і чек на сплачену суму. Психотерапевт чекав у коридорі.

— Чому ви клопочетеся за нього? Невже...

Бухгалтерка зашарілася.

— Прошу, ви тільки нікому... Підсів у маршрутці. Казав, готель на роздоріжжі, енергетика особлива... Я, каже, всередині замкнена, випустив... Отак, — розкрила долоню. — Як пташка, душа б'ється...

— Ясно, — підсумувала господиня. — Зберіться! На грошах сидите! Хай шукає іншого роздоріжжя.

Жінка мало не розридалася. Господиня зітхнула й звеліла покликати.

Нечутно прочинилися двері.

— Прошу. Присядьте... Пробачте...

— Відмовляєте, — скривився він. — Комплекси. Ви себе замкнули.

— Душа б'ється в клітці? — розкрила долоню й дмухнула. — Так?

— Іронізуєте, а самі безпорадні, — гмикнув психотерапевт.

— У чому ж?

У його зіницях звивалися жарини, розросталися, поки спалахнули. Язики полум'я вирвалися й пропекли очі. Скрикнула, хотіла затулитися — несила підняти руку. Вогонь біг обличчям, тріщали хрящі носа, ніби збоку бачила, як безболісно чорніють губи.

Одяг зотлів, розсипався попелом. Щоб крикнути — не розту-

лився рот. Скочила б, та ноги не слухалися. Глянула вниз: коліна обплутано грубезною гадиною. Змія повільно підіймала голову до грудей жінки. Пласка голова стала на рівні обличчя, жало метнулося до спеченого рота.

Жінка вп'ялась у неї зубами. Бризнула густа гидота. Запузирилася навколо рота чорна піна, зміїна голова смикнулася і ляпнулася їй на коліна.

Психотерапевт сидів на підлозі, затуляв руками обличчя.

— Маніяк! — шепнула вона.

Він підвівся, затискаючи рота. Між пальців проступала кров. Дістав носовичок.

— Сеанс закінчено. Телефон не працюватиме, поки я не піду.

З вікна провела його поглядом: загібав полами сніг до зупинки.

...Раптом щось накинулося ззаду, вчепилось у волосся. Ледь повернула голову й побачила люте обличчя бухгалтерки. Вивернулася, жмут волосся зостався в жмені нападниці. Та присіла й тихенько завилала. Господиня дістала мінералку, ковтнула, решту вилила їй на голову:

— Заспокойся, не звільню. Просто не пощастило тобі. Перевір гроші.

— Перевірила, — крізь плач простогнала та. — Відроблю.

— Звісно, — зітхнула господиня. — Із зарплати в себе вирахуєш. Зачиняй клітку, душа твоя вже нагулялася.

Жінка, сидячи на підлозі, розправила долоню, рвучко затиснула кулачок, притулила до грудей. Заплющила очі.

— Відроблю...

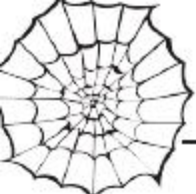
Олесь Барліг

ЛИСТ З ТОГО БЕРЕГА

Поки Дарина капризує на тему того, чи достатньо добре ми виставили світло, щоб вона виглядала молодшою, Катя ще раз перебігає очима по запитаннях, намагаючись в останню мить віднайти ті, які можна викреслити. Але ні — всі на своєму місці.

Сергій слухняно чекає команди «Почали!», роздивляючись цих двох жінок. Вони обидві нагадують йому птахів.

Катя — сороку. Не лише через білу блузу, довгу чорну спідницю і такого ж кольору напівпрозору хустку накинуту на плечі. У Сергія була красиво ілюстрована енциклопедія символів й там говорилося,

що сорока це птаха на яку може обернутися відьма. Жінки у їхній редакції саме так і називали Катю. Звісно, більшою мірою через характер, але шепотіли їй про інше. Мовляв, якось по особливому вона діє на чоловіків. Варто лише кільком людям опинитися із нею в одній кімнаті, як усі інші жінки ніби відсовуються на другий план, хоча для цього Каті не треба було нічого робити. Їй можна мовчки сидіти на стільці (як от зараз), і все — вона в центрі уваги. Список горопах, які втратили від неї клепки збільшувався з кожним роком й обростав все більш неймовірними деталями. Загибель двох її колишніх чоловіків ще більше пов'язувало Катю із сорокою, яка згідно зі старими уявленнями була символом смерті (одного зарізали у п'яній бійці, ще один начебто покінчив з життям).

Дарина ж була схожа на руду голубку — із довгою шиєю, завжди нахиленою на бік головою і здивованими очима.

Сергій був далеким від новин художньої літератури. Його пристрастю була музика, а на другому місці — фотографія. Тож по дорозі на цю зустріч Катя пояснила кого вони зніматимуть.

Колись Дарина випустила твір, який видала за реальне листування. Їхня родина жила біля Дніпра і після смерті матері (яка втонула) батько почав отримувати від неї повідомлення — їх прибивало до берега у скляній пляшці. Тато відповідав їй у такий ж спосіб. Матінка розповідала як їй там живеться у потойбіччі і як вона тужить за своїм коханим чоловіком, а чоловік сповіщав, що й у них тут життя не цукор. Все закінчилося тим, що якогось дня бідолашний втопився у річці. Оригінальність книги підкреслювали світлини листів, що начебто збереглися.

Проект вийшов успішним і навіть отримав два перевидання. Й от через десять він вийшов втретє зі ще одним листом, який долив олії у вогонь вже призабутого імені Дарини.

Режисер показує жест, що означає початок зйомки.

Сергій слухняно зазирає до об'єктиву.

Катя примружує очі, на обличчі з'являється хижий вираз. Вона задає перше питання:

— Отже, почнемо з головного. Після похорону батька ви отримуєте листа в пляшці, де він запитує у дружини, цитую: «А де ти? Чому тебе тут нема?»...

ДИВНИЙ ЛИСТ

Ти сидиш за комп'ютером і один такий «клік» може змінити твоє життя. Таким «кліком» я відкрив листа, який прийшов мені на пошту. Ніби нічого незвичайного. Відправником була дівчина ooolka.yaa@gmail.com, а тема повідомлення «Лист». Спочатку я подумав, що це якийсь спам і вже хотів видалити, але цікавість перемогла мене і я його відкрив. Я досі шкодую про це.

«Привіт.

Мене звуть Оля. Мені 19 років. Ти мене не знаєш. Вирішила написати просто на будь яку адресу, сподіваючись, що це хтось колись прочитає. Сподіваюсь, ти не видалив ще цей лист. Якщо ти досі це читаєш, то я продовжую.

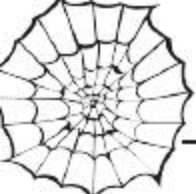
Я живу зараз у якомусь будинку, у темній маленькій кімнаті, чимось схожій на мою. Мене звідси не відпускають, і я ніколи не бачила як виглядає ця будівля. А може, це і не будинок, я не знаю. Я тут живу вже 5 або 6 років, точно не пам'ятаю. Одного дня мені прийшов Лист і я просто прокинулася тут.

Мене утримує хтось чи щось. Я їх бачу кожного дня, ввечері, а, може, зранку (вікон я тут не маю), коли мені приносять їжу, доволі дивну желеподібну масу. Замість лиця у них щуряча морда: з червоними очима, подовгастою мордою, маленькими вухами, вусами, шерстю. Перший рік приходив лише один — він мене обнюхував, мабуть, чекав, щоб я «дозріла». Другий рік приходив вже інший (я їх відрізняла за ростом — другий був набагато вищим), і він починав мене кусати — спочатку пальці на руках, потім кисті, потім всі руки до плечей, потім груди, живіт і нижче, поки на мені не залишилось живого місця.

Мені так було страшно. Я кожного дня намагаюсь покінчити з життям, але щось не дає мені померти. Тепер це чудовисько ще більше мене катує. У мене вже немає лівої ноги і пальців на правій. Мабуть, їсти захотів мене «знизу». Мені вже майже не боляче. Знаєш, я вже мрію, щоб мене з'їли повністю, адже це буде означати смерть. Так, мені все одно страшно помирати ось так, але це краще, ніж тут сидіти.

Ти вибач, що я тебе в це все вплутала. Мабуть, для тебе було б краще, якби ти просто проігнорував це повідомлення.

Ще раз вибач за це все. Я просто хочу вийти звідси, вижити, я хочу до мами!

Ти тільки не бійся. Повільно обернись і ти побачиш того, хто катуватиме тебе багато років.

Вибач.»

Тепер, згадуючи цього листа, в мене мурашки по тілу. Та яке там тіло? Скалічене тіло!

Сиджу у сльозах і так само друкую такий же текст якійсь mila-mila@gmail.com.

Вибач мене!

Юлія Васильєва

ГАДЮКА

— Бабуню, я приїхала!

Баба Марія саме рвала бур'ян на подвір'ї. Вона здивовано озирнулася на онуку:

— Катя? Сонечко, чого ж не попередила!

— Я ж дзвонила на тому тижні. Двічі. Одразу, як дізналася, що дідусь...

Дід помер ще місяць тому. Катя дізналася лише зараз, випадково.

— Я все на світі забуваю. Який сором! Пробач мені... — засмутилася баба Марія. Катя обійняла її — дівчині було шкода хвору на прогресуючий склероз стареньку.

Дзеркала в хаті були завішані чорним. На видному місці стояв траурний портрет діда. Бабуся готувала млинці.

— Сказали, серце в нього стало.

Катя сумовито зітхнула:

— Бідний дідусь... А від чого то? Він на серце ніколи не жалівся.

— Хто зна. Може, я забула. Добре, хоч без мук пішов.

— Бабуню, як же ти тут сама?

Баба Марія відмахнулася.

— Що у вас тут взагалі діється? Гадюка не знайшлася?

— Ні! — баба Марія розлила тісто по сковорідці. — І слава богу...

Гадюка — то страшна баба, що жила неподалік. Її лице вкривали опіки, одне око запливло, замість носа лишилися майже самі дірки. Прізвисько вона отримала через паскудний, сварливий характер. Катю виростили дід і бабуся в цьому ж селі. Мало не щодня дівчина бачила, як Гадюка, проходячи повз їхні ворота, спльовувала і сипала прокльонами. Вони з бабою Марією здавна ворогували. Півроку тому Гадюка зникла, тож баба Марія могла зітхнути з полегшенням.

— Хоч якісь добрі новини! — сказала Катя. Вона підійшла до дзеркала, посунула чорну тканину і поправила контактну лінзу. — Дід, мабуть, теж радів.

Плечі баби Марії почали здригатися. Старенька плакала. Катя підійшла до неї, обійняла.

— Вибач, що нагадала.

— Та ні. Просто мені так соромно... Перед нею.

— За що?!

— То я таке з її лицем скоїла...

Баба Марія розповіла, що в юності вони з Гадюкою (тоді ще просто Олею) обоє закохалися в діда Каті. Оля прийшла з'ясовувати стосунки, дівчата побилися і Марія макнула суперницю обличчям в каструлю з окропом.

Катя заціпеніла. Бабуся плакала: якби вона лишень могла попросити в Олі пробачення...

— Думаєш, таке пробачають?

— Звісно, ні. Тому вона й забрала у мене все — спочатку маму твою, тепер діда.

Катя поцілувала стареньку в чоло.

— Не вигадуй, бабуню!

Бабуся міцно обійняла Катю.

— Ти ж моє сонечко.

Баба Марія поставила перед Катею тарілку млинців з начинкою.

— Смакота! — Катя вхопила виделку.

Баба Марія тепло всміхнулася, погладила її по голові і пішла до дверей. Аж раптом зупинилася: у тому кутку дзеркала, де Катя посунула завісу, відобразилося пошрамоване лице без носа і одного ока.

— Бабуню?

Баба Марія хутко поправила завісу і повернулася до Каті.

— Що, любя?

Сергей Скарбнык

КОЛЬЦЕВАЯ

Несмотря на то, что поезд метро был полностью переполнен, на свободное место по-прежнему никто не сажился.

Где-то в высоте прохрипело: «... следующая станция...» — заглушаемое грохотом дверей. Какая-то бабулька, узрела свободное место и, расталкивая всех на своем пути, устремилась к нему. Но достигнув цели, она замерла, как замороженная.

Юноша с ухмылкой посмотрел на нее, а она с удивлением на юношу. «Что же вы, не садитесь, или вы думаете, что я вам уступлю место, когда рядом есть свободное?» — хитро улыбнулся парень. Ему определенно нравилось сидеть рядом с ЭТИМ местом и смотреть, как на лицах пассажиров появляется одно и тоже выражение лица — сначала недоумение, а потом какой-то брезгливый страх.

Парень уже катался не один круг на этом поезде, а любопытство брало вверх — неужели никто так и не сядет на это место? Однако, когда парень, устав от своего эксперимента, вышел, в вагон зашла женщина в шубе из белого меха. Двери захлопнулись, и уже стоя на перроне парень увидел, как она, не глядя, плюхнулась на зачарованное место. «Вот это да!» — подумал он, — «такой момент пропустить». Может у нее проблемы со зрением, и она не смогла увидеть каплю крови на сиденье. Как же она удивится, когда придет домой.

— Алло, слушаю.

— Сегодня ты умрешь, — раздалось в трубке, после чего послышалась серия гудков.

— Кто это был? — поинтересовалась жена.

— Наверное, кто-то из моих учеников шутит, — хмуро ответил мужчина, положив трубку на место. Вдруг его взгляд упал вешалку. — Кстати, ты уже носила шубу в химчистку?

— Да, еще вчера забрала — следующий раз буду смотреть, куда садиться.

Он очнулся и обнаружил, что поезд абсолютно пустой. «Опять проспал конечную, а машинист меня не заметил и не разбудил». Но поезд неожиданно начал замедляться и остановился.

«Он просто ждет, когда проедет другой поезд, вот и все», — а в голове пульсировала мысль о том, что это как-то связано со звонком.

Краем глаза мужчина увидел, что по соседнему вагону идет человек. Затем он остановился в конце вагона и начал смотреть через стекло на учителя.

— А вы тоже проспали? — с нервной дрожью в голосе спросил учитель. Но незнакомец ему ничего не ответил. Он лишь поднял свою правую руку и начал указывать на преподавателя.

Неожиданно двери всех вагонов открылись. Странный мужчина вышел из своего и зашел в соседний.

— Не трогайте меня! — закричал учитель, закрывая лицо руками. — Слышите?! Нет! Не-е-е-т!

Поезд прибыл на станцию и парень первым зашел в вагон. Быстро выбрав удобное местечко, он заметил на сиденье напротив следы крови. «Интересно, туда кто-нибудь сядет?» — подумал он и быстро пересел поближе.

ДВА ФОТО

Темрява. У підземеллі тихо. Метро померло ще рік тому. Закрили. Він ішов вздовж колії. Кроків не чути. Стуку серця теж. Лиш голос вітру. Іноді дивні звуки. Здалось, ніби дитячий крик. І ще раз...

Він обернувся. Прислухався. Звук повторився. Підбіг ближче.

— Не може бути!

Пришвидшив крок. Дихання посилилось. Побіг, але зупинявся.

— Допоможіть, хто-небудь... — чулося все ближче.

Колії розійшлись. Повернув на ліво. Ще кілька кроків. Очі обманювали? У темряві стояв хлопчик. Блищали сльози. Обнімав іграшкового ведмедика.

— Ти, як сюди потрапив?

Хлопчик здригнувся. Руки трусились. Закліпав очима. Намагався видавити, хоч якийсь звук.

— Я... я.. з-заблукав. Я.. я.. т-трішки в-відійшов... і з-заблукав...

— Не бійся. Все буде добре, — хлопець усміхнувся, — Тебе як звати?

— В-Влад, — хлопчик тремтів, — М-мій б-брат тут г-гуляв з друзями, — проковтнув сльозу, — й-я з н-ними... в-відійшов... з-заблукав...

— А його як звати? — показав на іграшку, — Чекай! Вдихни глибоко... Так! Краще?

— Угу, — похитав головою, — Це Медя!

— А я Вася. Приємно познайомитись, — подав руку, — Ну, то що? Зібрались? Ходімо!

Обоє попрямували вперед. Вітер затих. Холод не відступав. Хлопчик міцніше обійняв іграшку. Заспокоївся. Дивився уперед. Розповідав про себе, батьків та брата.

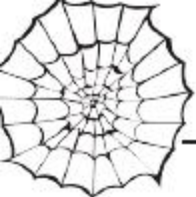
— Він у мене найкращий, — хлопчик усміхнувся. — Завжди разом. Нещодавно на рибу ходили. Навіть коли з друзями, не забуває. Кличе...

— І як тоді він міг тебе загубити, а? — запитливо поглянув хлопець.

— Це-це я винен. Він взагалі не мав мене брати. Казав, що замалий, а я напросився. Ну і коли спустились сюди... Нас було з десяток. Гуляли. Просто він із цією...

— Дівчиною?

— Так, Ірою... Противна така! Хоче брата забрати. За руки йшли. Феєєє, — скривився, — Я йшов позаду. А потім здалось... Зупинив-

ся. Затримався і все... А ти, що тут робиш?

— Не кажи «Фее». Чекаю дівчину. Таку красиву. Світленьку, із ямочками та родинкою біля правої брови. Світлана.

— Феее, — обоє засміялись.

— Так, ми майже прийшли, — вони зупинились, — Повернеш на ліво. Кілька кроків і там буде вихід. Добре? Підеш сам?

— Дійсно не далеко? Сам, сам.

Хлопчик міцно потиснув руку на прощання. Помахав. Швидко побіг. Зник за рогом. У тунелі самотно блимала лампочка. Вихід. Поряд сиділа дівчина. Тримала у руках щойно підібраний шматок газети. Він підійшов ближче.

— Привіт, — глянув на неї. — А я тебе знаю? Ти Свєта? Так? На тебе Вася чекає!

Дівчина підняла у гору очі. Завмерла. Глянула ще раз у газету. Лице побіліло. Руки затрусилась. Очі нажахано розширились. Шматок газети вислизнув на землю...

На пом'ятому, витертому уривку виднілись дві фотографії. Одна з них хлопчика... З ведмедиком... Напис проголошував: "... студент рятував хлопчика. Обидва потрапили під поїзд. Загинули".

Метро закрили. Минув рік.

Ярослава Гончарук

VICE VERSA

«Потяг був накритий саваном морозних сутінків. Усередині пахло дешевим чаєм, старою білизною та пустими балачками.

Роман читав газету, роздратовано поглядаючи на жіночку, що сиділа напроти і все переконувала щокате хлоп'я з'їсти «оцей малесенький пиріжечок». Вона так натхненно вмовляла, що малий врешті-решт зітхнув і потягнувся до випічки. Здійснивши свою материнську місію, взялася за попутника.

— До Львова їдете?

— Так, до Львова, — неохоче витиснув із себе подобу усмішки. На щастя, в жінки запищав мобільний, і словесні баталії поглинули всю її увагу.

Роман відклав газету і глянув у вікно — на нього дивилася оката темінь, де-не-де припорошена попелом зимового крематорію. Ураз стало дуже тихо...»

Богдан знову перечитав написане. Здавалося б, усе просто — по-

тяг сходить з колії, трощить пасажирів у своїх нутрощах. Із головним героєм популярних і таких ненависних йому книг буде покінчено — і можна плести нові байки, ліпити нових големів. Та фінальна сцена ніяк не клеїлася. Душила його хист, кепкувала.

І цей звук, що лунав невідомо звідки... Періодичний, докучливий, такий знайомий і водночас ворожий. А може, щось ремонтують надворі? Чоловік підійшов до відчиненого вікна, глянув униз, прислухався. Звук і досі шкрябав десь поблизу. Але подвір'я було порожнє — всі сховалися від колючого пообіднього сонця. Химерні звуки! Це все, певно, від спеки та втоми. Кілька годин сну мають допомогти.

Богдан прокинувся від поштовху. Розплющивши очі, не зрозумів, де він. У руках тримав газету; за помутнілим склом передавали останній привіт далекі міста. Навпроти нього сиділа жінка з малюком, сперечалися.

Богдан їх не чув, усе повторював про себе: «Це ж сон. Сон?!». Відчай стиснув горло. Раптом з усіх сторін на нього накиннулись нові поторочі — запах дешевого чаю, знебарвленої білизни, твердість спальної полиці, огидний блиск таргана, що продефілював підлогу.

— До Львова їдете?

— Так, до Львова, — вилетіло автоматично.

Богдана пересмикнуло. Його голос був неймовірно реальним! Як і виск мобільного, грайливе «Алло!» й задушливе кудкудакання поряд.

Чоловік замружився, перевів подих. «Я всього лише сплю. Ось я розплющу очі й неодмінно прокинусь у своїй квартирі. Лише зараз розплющу очі – й...». Усе марно. Навколо знову було ненависне купе. Через тонку стінку почувся шквал сміху. Колонки, що зрослися з піднебінням вагону, забавляли пасажирів тривіальною пісенькою...

Та враз стало дуже тихо. Богдан напружився. У розпачі прихилився до вікна. Щось неминуче доганяло потяг. І з усіх боків періодичний, ритмічний звук ненажерливою сараною поглинав усі інші звуки.

Той самий звук, що нудив його вдома – блюз залізничних доріг, дует рейок та шпал.

Кажуть, він заколисує.

ВСТРЕЧА

Глубокой ночью я проснулась в легком испуге. Его причиной оказалась кошка, которая запрыгнула на постель и пару раз по ней пробежалась.

Но у меня нет кошки. Мы отвезли ее к родителям еще несколько лет назад.

Я быстро села, но ничего не увидела. Младшая сестра обычно говорит: «Если ночью ты не видишь своих рук значит, спишь».

Может, это правда сон?

Я взглянула на руки — вижу. Глаза должны скоро привыкнуть. Пол, стены, помятое одеяло. Стол и драцена возле него — всё на своих местах. Но темнота всё равно давит.

Послышался шорох на полу. Я напрягла зрение и застыла в ожидании. Через минуту Это запрыгнуло на кровать и поскакало в мою сторону.

Я опрокинулась на подушку от толчка в грудь — он был несильным, скорее неожиданным. Меня трясло, а Оно продолжало бегать, вминая постель невидимыми лапами. Сделав три круга, исчезло в коридоре. Затихло.

Квартирка у нас крошечная, поэтому из комнаты всегда видно часть коридора. Но от испуга глаза уже практически ничего не различают, а стук сердца больно отдаётся в ушах.

Почему именно сегодня сестра уехала к маме? Мне никогда не было страшно ночевать одной в квартире, но...

Послышался скрип — входную дверь открыли. Чёрт! Я уверена, что закрывала её! На два замка!

Тело напряглось так сильно, что мышцы практически схватила судорога.

Дверь не закрылась? Она всё ещё открыта... открыта!

Тишина. Не слышно движения. Абсолютно ничего.

— Кто здесь?! — громко крикнула я — безрезультатно.

— Кто?!

Тишина длилась минуту, а затем из темноты коридора послышался мой собственный голос:

— Привет, почему не спишь?

Сон розуму

Ванюха цього ранку ішов до шахти наче уві сні.

Ідучи селищем, він постійно озирався, бо позаду йшов коногон, увесь чорний-чорний, та вів стару чорну шкапу, з гриви якої капала вода. А дощ-то коли був, і не пригадаєш уже. Він так придивлявся, що навіть від мужиків відстав — а ті, либонь, зовсім дурні стали. Не пильні, нічого не помічають, пруть собі і все. Але Ванюха їх швидко наздогнав — як побачив, що з очниці коняки, наче з гнилого яблука, вилазить білий черв'як. Думав віддати комусь свій тормозок, бо після такого не сила їсти, але не встиг, побіг на зміну.

Спускався до шахти, наче уві сні, і штреком ішов наче не він. Руки тряслися. Але ж не можна: йому треба норму перевиконати — ще разів зо два, бо соцзмагання. Потім на рекорд спробувати піти, і може навіть викликати на соцзмагання самого Стаханова. Але з трясучкою в руках та з червивою кобилою за спиною не дозволять — неблагоннадійний, скажуть.

І наче уві сні Ванюха почув тупіт над головою та сміх, що дзвінко відбивався від породи, гулким відлунням заповнював штрек. Чужий сміх, незнайомий, недобрий. Ванюха впав на живіт та закрив голову руками. Мужики кричали, бігли, але замовкли та зупинилися, коли обвал накрив їх усіх. Стало темніше — хоч його лампа не розбилася, але в суцільній темряві світло її було тьмяним. Ванюха спробував посвітити навкруги, але не встиг нічого роздивитися, як хтось ухопив його за руку. Він смикнувся, лаючись крізь зуби, та випустив світильник. Але світло знов не згасло — незнайомиць підхопив лампу так, ніби її жар нічого для нього не значив. Був він низький, кремезний, з довгим заплутаним волоссям та бородою нижче пояса.

— Ти хто такой? — просипів Ванюха.

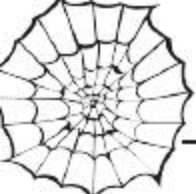
— Шубіним такі як ти кличуть, — відповів незнайомиць повільно та хрипло. Він нахилився ближче до Ванюхи, ніби щоб роздивитися, але очей на його обличчі не було, тільки дві складки під бровами. — Чув про мене?

— Ні...

Обличчя Шубіна витягнулося, повіки розліпилися, і пусті очниці перетворилися на провалля. Ванюха заплющив очі та завмер — серце калатало, немов скажене, і дихати стало неможливо. Шубін розсміявся.

— Ідеш зі мною? — спитав він.

— Ні!

— Воля твоя. Молись, якщо вмієш, — Шубін зробив декілька кроків своїми короткими кривими ногами і злився з породою. Навкруги стало геть темно — лампу він забрав із собою. Ванюха видихнув був з полегшенням, але хутко зібрався і тремтячими руками спробував намацати очі.

— Забрав? Не забрав? — бормотів він.

Очуняв Ванюха на шахтному дворі — на обличчя лили воду. Розплющив очі та зіщулювався від яскравого світла.

— Живий! — кричали поряд, але він не чув.

З гриви чорної шкапи капала вода, вона йшла до нього та привітно іржала новому господареві.

Віола Віхлевщук

ВИМУШЕНА САМОТНІСТЬ

Вчора мені виповнилося 32 роки. Солідний вік аби покохати дівчину та одружитися. Жити разом під одним дахом, засинати і прокидатися в одному ліжку, насолоджуватися присутністю одне одного, довіряти... так роблять мільйони людей у всьому світі. Та от тільки мене це ніколи, здається, не торкнеться.

Минуло немало часу з тих пір, як Сильвія поїхала з країни, до іншого континенту. Наші відносини так і не налагодилися, попри старання батьків і те, що ми вже подорослішали. Можливо, в цьому є моя провина, але легко критикувати мене, не відчувши ті страхи, які я пережив в дитинстві. Ніхто цього ніколи не зрозуміє.

Хвороба Сильвії проявилася, коли їй виповнилося дев'ять. Ми мешкали в одній кімнаті, адже батькам був не по кишені великий будинок. Тому чотири довгих роки я був свідком жахливих картин, від яких мені досі моторошно.

Щоночі Сильвія прокидалася. Це було раптово і несподівано, вона буквально вскакувала на ліжку. Потім підводилася і починала повільно ходити по кімнаті — туди-сюди, без будь-якої мети. Доволі часто вона натикалася на якісь меблі в спальні, або на моє ліжко, і тоді я прокидався, наляканий до смерті, як мале дитя.

Коли я вперше побачив її таку, я міг тільки тремтіти від жаху, накрившись ковдрою, спостерігаючи за сплячим тілом, що рухається по темній кімнаті... Пам'ятаю, як окликнув її тихесенько та лагідно... вона обернулася на мій голос. Очі в неї були широко розкриті, вона блимала ними, і навіть трохи посміхалася. Ця її посмішка впродовж всіх подальших років лякала мене найбільше... було в

ній щось хиже і неприродне.

Пізніше, коли батьки збагнули, що сестра хвора на лунатизм, ми звернулися до лікаря. Пройшовши спеціальний курс ми всі навчилися піклуватися про Сильвію. Вже за рік я, помітивши її такою вночі, спокійно підводився, обережно брав за руку та лагідно пробуджував. Вона приходила до тям і нічого не розуміла. Потім вибачалася і вкладалася назад до ліжка.

Коли я вирвався з будинку у доросле життя, то був щасливий. Щасливий від того, що ніколи більше мені не доведеться стати свідком подібних картин. Коли Сильвія вийшла заміж та поїхала за кордон, я відчув полегшення.

За моє життя у мене були численні стосунки з дівчатами та жінками. Та тільки кожна ніч оберталася для мене трагедією. Нав'язлива думка про те, що чергова жінка може виявитися лунатиком, зводить мене з глузду. В результаті я вирішив, що хочу бути завжди сам.

Я боюся, що, прокинувшись поряд з коханою жінкою, не побачу її в своєму ліжку. А замість того — помічу її блукаючою біля вікна, з пустими очима, скуйовдженим волоссям та шаленою посмішкою на блідому обличчі.

Юрій Савка

Червоний

Червоний вогник веб-камери світить у темряві кімнати. З коридору долинає стук у двері.

Це він.

Я сиджу на брудному килимі, охопивши коліна руками і поволі розхитуюсь. Туди-сюди. Туди-сюди.

Мамин червоний став бурим, а це значить, що скоро він стане коричневим. Як кора, як іржа, як ведмежа шерсть.

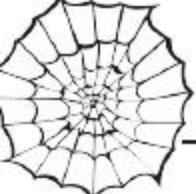
Це значить, що все дарма, а все тому, що поруч він.

Це вони мені так пояснили, але я їм вірю. Тому що в них той самий смак на кольори. Вони теж ненавидять коричневий. І теж обожнюють червоний.

Я сиджу на брудному килимі і не хочу дивитися вбік, де мама лежить на білих простирадлах з бурими (не червоними!) плямами. Заплющую очі.

Не хочу чути, як він тарабанить у двері. Затуляю вуха.

Він кричить різними голосами — чоловічими, жіночими, дитячими, він називає мене на ім'я, але я знаю, що це все пастки. Він

навіть не знав мого імені. Маму він кликав просто “жінко”. Мене він здебільшого просто не помічав, а коли я траплявся йому на очі...

А стук все сильніший. Треба їм дзвонити. Чи не треба? Я досі не знаю, чи правильно я вчинив, що їх послухав, адже поки він поруч, усе дарма. Навіть кілька літрів червоного мами не врятували цей світ від нього. Чим вони допоможуть тепер?

Стук посилюється. Він почав ламати двері.

Тремтячими руками виводжу комп'ютер зі сну. Вмикаю скайп і камеру. Натискаю кнопку дзвінка.

Вони тут. Не всі, але половина так точно. Мені подобаються їхні аватарки. На них багато червоного.

Я їм розповідаю про те, що він прийшов, що стукає в двері.

— Він — диявол, — кажуть вони.

Я це і так знаю.

Грюкання все голосніше. Скоро не витримають петлі, і він буде тут, у квартирі.

— Що мені робити?

— Знайди ніж.

Я беру ніж, той самий ніж, і питаю, як мені впоратися з ним. Він сильніший за мене, я ніколи його не подужаю, навіть з ножем. Мама теж була сильною, але вона спала, а він не спить.

Вони відповідають, що це нічого. Що він досі має силу тільки тому, що світ не такий, як має бути, тому що у світі занадто багато коричневого і занадто мало червоного. Але я можу це виправити. Тільки я.

— Ти готовий врятувати світ?

Кілька секунд я сумніваюся, але ці звуки в коридорі, і плями на простирадлі: коричневі, не червоні...

— Я готовий.

— Тоді ріж!

Червоного і справді багато. Менше, ніж було в мами, бо і я менший. Але цей червоний — червоніший. Я бачу, як світ наповнюється ним по вінця. Ще бачу, як двері злітають з петель, і люди, купа людей забігають у мою квартиру. У них на взутті коричневі грудки землі, один із них в коричневому пальті... Раніше я б відразу знепритомнів. Але зараз мені все одно.

Трохи болить, але я не зважаю. Я зробив усе правильно.

Самотній вогник веб-камери яскраво світить крізь темряву, яка застилає мені очі.

Світить червоним.

Подарунок

Сьогодні Ірина прокинулася не від сигналу будильника, а від страшного сну, в якому її змушували їсти сирі тельбухи. В роті ніби справді збереглося гідке відчуття, дівчині страшенно захотілося почистити зуби.

Починаючи з середи минулого тижня, Іра чистила зуби що не день, то частіше. Недешевий засіб гігієни для рота був єдиним подарунком на день народження, який вона сама собі зробила минулого тижня. На покупку її спокусила подруга Галка, яка запевняла, що сама користується цією пастою, і нізащо не проміняє її на якусь іншу.

Ірина неохоче вилізла з-під ковдри і повільно потягла своє невиспане тіло до ванної. Виконавши усі звичні ранкові ритуали, дівчина оцінила своє відображення в дзеркалі, посміхнулася і провела язиком по чистих зубах. Кілька передніх нижніх зубів похитнулися під натиском. «Мабуть здалося», — подумала Іра і пішла на кухню.

Святкування її дня народження перенесли на ці вихідні. Сьогодні в улюбленому барі зберуться найближчі люди, а іменинний торт привезе Артур — головний гість Іринового свята. Все має пройти ідеально. Вона має бути ідеальною.

Відчиняючи холодильник, дівчина раптом відчула металевий присмак. Ірина повернулася до ванної, набрала в рот води для полоскання, і зрозуміла, що разом з водою і слиною в роті щось бовтається. Вона сплюнула, і побачила, що в раковину впав один із передніх зубів. Глянувши у дзеркало, дівчина жахнулася: велика дірка на місці верхнього зуба прямо посередині!

Сон про тельбухи перестав здаватись страшним. Ірина почала панічно перебирати думки в голові:

До стоматолога. Вечір. Артур. Зубна паста. Гості. Відмінити...

Руки тремтіли, Ірина не знала за що братись. Вона скривилася, і тут ще один зуб повільно відділився від ясен. Дівчина торкнулася язиком порожнього місця і відчула, гідкий присмак крові. Вона зачепила інший зуб, який ще тримався, але найлегшого поштовху вистачило, щоб і той випав.

Через якісь дві хвилини в кулаці Ірини було вже вісім зубів. Вона кинулася до телефону, вхопила мобільний вільною рукою і почала набирати номер. Іра ще не знала, що її випадок далеко не перший, а на другому кінці ніхто так і не відповість...

ЦІНА ЖИТТЯ

— Чудо. Це просто... чудо.

Дитина народилася з пороком серця і гострою серцевою недостатністю. Їй просто не судилось пережити цю ніч. Але за дві години після операції її щоки порожевіли, стан стабілізувався до підозріло нормального. Тепер її відрізняв від інших дітей лише гидкий шрам на грудях.

Лікар усміхнувся і підняв очі на батьків. Мати хоч і була втомлена після трьох днів безсоння — сяяла. Батько був похмурий, мабуть від пережитого.

— Вона пробуде довше ніж інші немовлята в лікарні. Ну., — але батько вже не слухав заколисуючий голос лікаря.

— Я вийду за... водою, — батько вискочив за двері поки його не зупинили. Пройшов повільним кроком до сходів і почав спускатись. Це вже третя їхня дитина. От тільки перша, котра вижила. І він її полюбив. Полюбив найбільше на землі. Ця маленька крихітна людинка мусила вижити будь-якою ціною. БУДЬ-ЯКОЮ ціною.

Він спустився із четвертого поверху на третій і зайшов в палату №14. Там сиділо Воно. Виглядало як прищавий русий молодик, але він був дечим страшнішим ніж будь-яка людина на планеті.

— Ну, я виконав свою частину угоди, — почало воно, — тепер ти.

Демон передав йому великий твердий футляр. “Для якогось духового інструменту”, — вирішив батько і без усяких емоцій взяв його в руки.

— За дві хвилини можеш починати.

І демон вийшов із палати.

— Зараз почнеться, — промовив наче до когось і побрів на вулицю. Зупинився біля дерева й дивився на чоловіка. Бачив його, бачив дівчинку, навіть бачив патрульну машину, яка стояла за два квартали звідси, крізь будинки.

Батько дістав із футляру автомат М16. Пішов на поверх вище. Лікаря він зустрів відразу в коридорі. Пролунали черга з трьох пострілів, короткий крик і сміх, від якого холоділо в серці. Демон зайшовся істеричним реготом.

Чоловік витер суміш сліз та поту з обличчя, переступив через тіло і повільно відкрив двері в палату.

— Що там трапило... — почала було його дружина, але побачила в його руках автомат. — Що ти ро...

— Вибач, — його голос пробився через пелену сліз. За ним про-

лунало ще три постріли. Мати бездиханна впала на землю.

Знадвору почулось голосне “Ого!” і приступ нової порції сміху.

Батько перевів погляд на свою дитину в інкубаторі, по якому стікали тоненькі цівки крові.

— Все для тебе, — промовив і кинув на підлогу автомат. Почувши кроки і голоси з коридору він востаннє любовно глянув на дочку. Розігнався і стрибнув у вікно. Всіяний мірадою друзок скла він долітав до землі вже знайшовши спокій.

— О, який кінець, — промовив прищавий демон, — вистачить на довге життя!

Серце дівчинки билось іще дев'яносто років.

Володимир Старченко

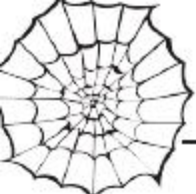
ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Сьогодні в мене особливий день — День Народження. Мені виповнюється 8 років. Я чекав на цей день цілий рік!

Взагалі кожен свій День Народження я чекаю з нетерпінням, щоправда, з нетерпінням я чекаю також на Новий Рік, на Миколая, ну й інші свята, коли дарують подарунки. Але День Народження я люблю понад усе. В цей день я прокидаюсь рано-рано і біжу до ще сонних батьків в їхню кімнату. Стрибаю до них на ліжко й голосно кричу, що я народився! Це такий сигнал, аби вони скоріш вставали і починали робити для мене свято. Зазвичай після цього я отримую перший за день подарунок і, швидко здираючи обгортку, дивлюсь, що ж там всередині. Після цього мама йде на кухню готувати святковий стіл, бо до мене мають прийти мої друзі та дідусі з бабусями, а це означає, що я отримаю ще п'ять, або навіть десять подарунків!

А позаминулого року батьки влаштували для мене свято в Мак-Доналдз. Це було просто круто! Для нас із друзями провели екскурсію, показали величезні холодильники, де зберігають заморожені гамбургери; плити, на яких готують м'ясо і такі спеціальні відкриті контейнери, в яких кипить олія і смажиться картопля фрі. Але найцікавішим було те, що до нас завітав Роналд Макдоналд! Ну знаєте, такий веселий клоун в полосатому костюмі і великих черевиках. Він показував фокуси, дарував іграшки з хеппі-мілів і розповідав жарти. Було дуже кльово.

Не те, що минулого року, коли ми святкували вдома. Мама, звичайно, теж запросила клоуна, але він був зовсім не смішним. На ньому не було великих яскравих черевиків, а якісь чорні і брудні, наче

в двірника. Він зайшов до кімнати і сказав, що зараз покаже фокус, але замість того, щоб витягти кульку чи монету, він дістав пістолет і націлював то на моїх батьків, то на когось із інших дорослих. Потім він наказав віддати йому гроші й коштовності. Батьки почали діставати якісь коробочки з антресолей, а мої дідусі й бабусі — знімати з себе каблучки й сережки. Далі він позбирав це все у великий мішок і почав просуватись до входних дверей. Уже був вийшов, але його увагу привернув найяскравіший подарунок, що лежав на купі інших біля столу. Я знав, що там знаходиться вертоліт на радіо керуванні. Він схопив коробку і збирався йти. Я цього не витримав, адже вертоліт був моєю мрією, тож побіг за ним і схопив його за ногу. Він відбрикувався від мене, але я міцно за нього тримався, і тоді він спробував мене відштовхнути, та якось невдало вивернув руку, і у вухах мені задзвеніло, а перед очима стало темно.

Але сьогодні я знов прокинувся у своєму ліжку, так, ніби нічого й не було. Дивлюсь на календар, а там День мого народження. Далі я вже знаю, що робити.

— Мамо, тату, я народився!.. Мамо? Агов, ви де? Та де ж ви всі?

Марк Любаров

Барби

Пятилетня Лара сидела у себя дома на диване и читала сказку. Она была одна дома. Для своего возраста девочка была на удивление достаточно взрослой и серьезной. Было уже давно за одиннадцать часов вечера. Она совершенно не боялась призраков, вампиров или прочей нечести. Лара понимала, что это все просто пугалки для маленьких детей. Может она была права, а может...

Раздался звонок в дверь. Девочка побежала открывать. «Наверное, папа опять забыл ключи», — подумала она, и не посмотрев в глазок открыла. Там никого не было, кроме небольшой куклы. Это была Барби. Именно такую куклу она хотела на день рождения. Только было одно отличие от ее мечты — кукла была без глаз, на их месте только разбрызгана краска. Лара поежилось, все таки зрелище не из приятных. И она решила, что какой-то мальчишка решил пошутить над ней и выколол глаза кукле.

Когда она уже направлялась в ванную, то вдруг остановилась и вспомнила, что родители ей говорили: прежде чем открывать и смотреть посылку, надо посмотреть имя его отправителя. Она подошла, осмотрела все бока коробки, но не нашла дату и имя отправителя.

Нашла только кому отправлено: «Ларе Вашингтон». И была подпись, странная подпись, но девочка не обратила на нее внимания. И не послушавшись наставления родителей, она как будто зачарованная пошла в ванную, чтобы попытаться отмыть красную краску с лица куклы.

Краска не смывалась. Тогда девочка пошла со своей новой игрушкой в зал. Сейчас она даже не интересовалась, кто отправил ей такую красивую и в то же время ужасную куклу. Та, как будто за гипнотизировала девочку. Вдруг из глаз куклы вылезли змеи, и упали на пол. Тогда кукла стала превращаться в красивую женщину, с оторванной челюстью, без глаз и с красными пятнами по всему телу. Лара даже не дернулась, а просто зачаровано смотрела на эту изуродованную женщину. И вдруг она почувствовала ужасную боль в глазах, и упала без сознания. Когда очнулась, то ничего не увидела, боль в глазах была ужасная.

Ее глаза и много других глаз лежали в бархатной коробочке на столе. У девочки вместо глаз были дырки, а челюсть оторвана. И вдруг, она ни с того ни с сего захотела стать куклой, и она стала. Теперь была еще одна кукла, такая же прелестная, но, с вырванными глазами...

Всегда смотри с чем играешь, может и с куклой, а может со смертью.

Руслан Кішай

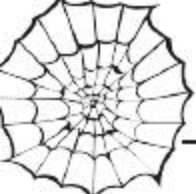
Сюзі

Світало. На дорогу лягав густий туман. Мері з дочкою нарешті заснули на незручних задніх сидіннях і Джо потягнувся рукою до радіоприймача, щоб приглушити набридливу какофонію. Його очі стрибали то на приймач, то на дорогу у намаганні намацати потрібну кнопку.

— О, чорт! — Колеса машини запищали від різкого гальмування і машину понесло у сторону.

Заспокоївшись, Джо поглянув на дружину з дочкою — вони все ще спали, мабуть, надто виснажені поїздкою. На горизонті було чисто: жодної перешкоди, жодної фігури. Дивно, бо щойно, як йому здавалось, посеред дороги стояла маленька дівчинка, але зараз не було видно й власної витягнутої руки.

Огляд машини та навколишньої місцевості не приніс жодних результатів. «Міраж», — подумав Джо. Вони надто довго були у до-

розі. Він знову завів двигун і продовжив рух на низькій швидкості, боязко оглядаючи навколишні краєвиди. Йому пригадувалось, що зловив поглядом лише на мить: маленька світловолоса дівчинка у пошарпаному платті та з ведмедиком у руках.

Очі Джо пильно слідкували за дорогою — туман ставав густішим, насувався пеленою, окутуючи його Audi A1. Джо вже думав прибитись до узбіччя і дочекатись, поки туман почне розсіюватись, коли раптово відчув на собі чийсь погляд. Він намагався не відволікатись, запевняючи себе, що то прокинулась дочка і тихо спостерігає за своїм татком. Це заспокоїло Джо, проте, у голові знову пробліснув образ дівчинки з дороги. Зараз йому хотілось швидше повернутись додому і забути про цей дивний інцидент з примарою.

«Примарою!? Чому обов'язково примарою?», — Власні думки загаяли у глухий кут. — «Потрібно подивитись.»

Нога надавила на педаль — 120 км/год.

«Озирнутись на сидіння збоку.»

130 км/год. Відчувався запах сирої землі. 135 км/год — нога вдавила педаль у підлогу і він різко повернув голову у бік сидіння.

Дві пари очей за кілька сантиметрів від нього. Дві пари чорних порожніх очей, немов випалених, мертвих, проте реальних. Зморщена біла шкіра віддавала запахом сирої землі. Гнилі руки міцно тримали у руках ведмедика. Обличчя розцвіло у беззубій усмішці і повернулось у бік дороги.

Удар. Крик дочки. Пронизливий сигнал автомобіля.

— Що тут у нас? — Офіцер підійшов до судмедексперта, коли вона пакувала останнє тіло у мішок.

— Перевищення швидкості. Можливо, заснув у дорозі. — Розвела жінка руками. — Проте, є одна особливість. — Вона показала рукою у бік калюжі крові, що залишилась від інциденту. — Тобі не здається, що Сюзі з 2005-го якось причетна до усіх цих смертей на дорозі?

Двоє обернулися обличчями у бік понівеченої машини.

Посеред калюжі крові лежав білосніжний ведмедик із відірваними руками й беззубо усміхався.

Лікантроп

Повний місяць освітлював галявину цієї ночі, але я все одно озброївся ліхтариком, з яким я почувався безпечніше. «Не йди цієї ночі до лісу, будь ласка», — чув я голос 14-річної сестрички у голові, але моя впертість і цікавість були сильнішими.

Я хотів побачити того знаменитого «вовкулаку», який за останній місяць встиг розірвати шістьох людей на шматки у моєму маленькому селі. Всі напади сталися у період повні, тому налякані селяни прозвали нападника вовкулакою.

Особисто я не вірив у всіляких лікантропів, тому вирішив спростувати сільські байки. На мою думку це був хворий на всю голову утікач із найближчої психушки.

«Людина не здатна на такі звірства», — казали селяни, але я був іншої думки.

Ліхтарик освітлював чебрець переді мною, і я поступово наближався до лісу.

П'ять хвилин і я на місті.

Куди не глянь, дерева. Добре, що я взяв ліхтарика, навкруги темно хоч в око стрель, місячне світло нездатне пробитися крізь лісові хащі. Якщо вірити годиннику, було 2:40 ночі, ставало все холодніше. Раптом я почув віддалене виття.

«Собака», — подумки знайшов я пояснення, яке мене заспокоїло.

Я пройшов ще трохи, не розуміючи, що я тут роблю... Та ну його!

«А міліція для чого!», — подумав і розвернувся, — «На мене вже зачекалося ліжко». Я готовий був вернутися додому, але почув шарудіння листя поблизу мене.

Це були кроки чи почулося?

— Тут хтось є? — викрикнув я, освітлюючи ліхтариком навкруги.

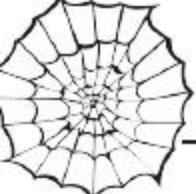
Тиша.

Раптом переді мною виринула трохи вища за мене постать. Один помах кігтистою лапою і на грудях з'явилися сліди від пазурів. Висока істота на двох кривих лапах, покрита густою шерстю, з вовчою мордою і жахливими іклами у пащі, з якої стікала слина, позаду виднівся вовчий хвіст. Жовті хижі очі дивилися на мене. Я кинувся навтьоки, біль у грудях ставав нестерпним. Позаду чулося страшне гарчання.

Воно женеться за мною.

— РЯТУЙТЕ!

Я відчув сильний поштовх у спину і полетів вперед головою. Хи-

жак впіймав свою здобич. Істота наближалася до мене, не поспішаючи і не спускаючи з мене очей.

Я розумів, що не маю шансів врятуватися, тим паче пораненим. Останнє, що кинулося в очі, було те, що я бачив виходячи з дому.

На чудовиську було домашнє платтячко моєї сестри.

Олександр Артамонов

КРИВАВА КВІТКА МІСТИЧНОЇ НОЧІ

Я не зміг приїхати разом з друзями — були справи у Львові. Врешті, взявши той бажаний квиток, прибув трьома днями пізніше — до серця Волинської землі, до Шацьких озер, таємничих і таких бажаних. У сутінках зловісно ховались аморфні кущі та дерева, що проносилися за вікном таксі дорогою від Шацьку до Світязя — і нарешті я вже стискаю руку Остапа, обіймаю Христю. В них не залишилося грошей навіть на пачку цигарок. Я приїхав — свято розпочалося знову, ще навіть не встигнувши завершитись. Липнева ніч, Купальська ніч — ми відпочиваємо в найкращому місці на землі. Ми забули про обережність у цю ніч.

Тоді Христя кличе нас шукати квіт папороті — і ми, взявши з собою дві пляшки вина, не знаючи дороги, жартуючи, галасуючи — йдемо кудись уперед, гублячись між величезних дерев, ледве тримаючись на ногах. Звідки лунали ті піснопіви? Хто ще, окрім нас, не спав цієї спекотної ночі? Невже ми побачимо сьогодні шабаш — справжній шабаш, відьомське чарування, оспіване стільки разів у незліченних ваблячих нас пересторогах? Я навіть не думав, що тут настільки величезний та заплутаний ліс — чи він був таким лише тому, що ним блукали ми?

Врешті, роздерши втомлені ноги колючками ожини, допивши вино, але досі не полишивши духу безтурботної святковості, ми вийшли на галявину, звідки лунали пісні — і наше захоплене передчуття розсіялося. Це звичайна церква — християнська церква — а ми п'яні і шукаємо не невідь-що.

Сьогодні ж день Івана Хрестителя. Можливо, ми могли б звернути увагу на дивність піснопівів, що лунали — але не в тому стані, до якого себе довели вином. Засоромлені, ми втрюх підійшли до наговпу, що стовбичив навколо храму. І очі прочан звернулися до нас пекельним полум'ям. Коли я зрозумів, що це зовсім не християни, а

на верхівці храму немає хреста, Остапові вже перерізали горлянку і кармінова кров почала литися в місячному сяйві. Христя не встигла закричати, бо шалений натовп миттєво накинувся на неї — я не бачив її смерті. Я не знаю, що з нею зробили. Я біг, охоплений таким тваринним жахом, якого в житті не відчував. Лише одна думка — вижити, врятуватися, втекти.

Я чув за собою тих дияволів, і, досягши озера, не роздумуючи, побіг у холодну воду, а далі — поплив, чимдужче розводячи руками. Я був знову п'яний — від свого шаленого страху. Нарешті, мою ногу звела судома, і я зрозумів, що це кінець мого шляху. Кущі папороті, сховавшись у п'ятмі, насмішливо супроводжували мої спроби врятуватися своїм схвальним шепотом — так, мене поглинуло озеро, але в цю містичну ніч місцева земля все ж прийняла криваву жертву.

Папороть розквітла червоними барвами.

Купальська ніч огорнула мертві тіла шукачів щастя.

Фантом А.

Морок виходить на світло

Вони приходять, коли гасне світло, коли сонце знесилено падає за горизонт, знаменуючи кінець ще одного безрадісного дня. Вони не бояться яскравого сяйва зорі, просто не люблять бути поміченими.

Я бачу, що вони поволі виповзають з неосвітлених кутків і шпаринок — темні тіні з порожніми очима, у яких хлюпає морок. Вони розбрідаються по землі, шукаючи все нових жертв. Кожен, повз кого прошмигне одна з них, одразу ж залякне і відчує, як крізь кожну клітину блискавично мчить жах, закутуючи тіло в липкий кошмар. Вночі цей спалах здається більш зрозумілим, ніж удень, тому вони й не люблять виходити, коли ще панує світло.

— Вони знову тут, — мій голос звучить тихо. Рівень надії на те, що хтось повірить, — нуль. Бо ніхто ніколи не вірить, вважаючи їх лиш плодом моєї божевільної уяви. Люди не звертають уваги, наче я — теж плід своєї божевільної уяви. Лиш відсахуються. Але ж я існую, я думаю, я відчуваю. І вони теж існують, я їх бачу — тіней з порожніми очима, кожного дня, у сутінках, у пошуку нових жертв, що ніяк не хотіли вірити. Лиш один дотик, і ноги самі собою підкошуються, і серце завмирає від невимовного жаху. Лиш мить — і все. Вони живуть зі смертю, вони несуть смерть у життя, зацікавлено споглядаючи, хто ж нарешті виявиться сильнішим.

Їх надто багато сьогодні. По вулиці тече темна ріка тіней з порожніми очима, у яких хлюпає морок. Перехожі відсахуються один від одного, не розуміючи, що відбувається, не маючи уявлення, звідки приходить страх. Мені теж страшно. Їх надто багато, ще ніколи стільки не було. Вони вже розтеклися по всьому місту, а нові темні постаті продовжують виповзати звідусіль, торкаючись кожного, до кого лиш можна дотягнутись.

Холод біжить по тілу, разом з ним біжу і я, між тінями, по темних вулицях міста, які ось-ось готові прийняти в себе ніч. На швидкості вриваюсь у темні тіла, розриваючи їх на шмаття. Вони не відчувають болю, збираються за моєю спиною назад, у звичні форми, і продовжують сіяти жах. Чому вони виповзають? Невже це кінець для тих, хто не хотів вірити? Невже інші міста теж переповнені страхом і безлюдніють з такою ж неймовірною швидкістю, як і це? Я біжу. Задихаюся, спотикаюся на кожному кроці, але біжу. Далі, туди, де нема ні страху, ні болю, де живе лише спокій.

Чому я ще тут, чому не вмираю? Адже на шкірі горить вже з сотня дотиків, а я все ще біжу. Нога зачіпається за гарно вибілений бордюр, тіло летить униз, на пронизаний тріщинами асфальт. Просто піді мною — калюжа. У ній — темна тінь з порожніми очима. Підскакую від розуміння, яке блискавкою пронизує мозок. Лиш тінь. Одна з тисяч загублених тіней, що без пам'яті блукають світом. Усміхаюся.

Тікай. Адже я тебе бачу.

Олександр Валдінгер

Чорна мармуляда

Якось до Дрогобича на фотосемінар завітала моя давня приятелька з Любліна. Її поселили в старому готелі «Опорве». Після тижня, який вона там провела, її було не впізнати. На моє запитання «Що з нею трапилось?», опустила очі і розповіла:

— Хочеш знати, що зі мною трапилось? — кивнув «так», — Мене поселили в якомусь старому готелі. І я, якось перед сном, виглянула у вікно, а в них там є цікава червона стіна, яку хотіла сфотографувати у світлі ліхтарів. Дивлюся, а там перед нею стоять кілька оголених жінок, які одночасно підняли на мене свій погляд. Він в них був такий разючий, що... і... в ту секунду пролунали постріли. Вони падають. Здійняла крик. Сказали, що наснилось, здалося. Я, спершу, теж так подумала, а потім... Наступного вечора я прокинулася від

затхлого смороду паленої нафти та солі; від звуку сотні птахів, які в унісон вимовляли слово «ваар». Виглянула, а там перед ратушею сиділа на високому кріселку з кісток якась темна істота, зліплена з чорнила. З різних вулиць на неї летіли кулі світла і вона хутко роззявляла пащу, ковтала їх. А одна куля навіть вирвалася й здійнялася в небо. Істота від того шаленіла, билася ногами. Та все марно. Раптом, звідкись взялася маленька дівчинка. Істота бережно взяла її до рук та стала гойдати, підкидувати, гелґотати. Лунав дитячий сміх. Потім, дівчинка до істоти промовила:

— На нас хтось дивиться?! Бачить, як ми бавимося!

— Де-е-е? Покажи мені його, — прорипів важкий голос; дівчинка вказала пальцем в мій бік — на мене!

Наступного вечора знову дивлюся на міську ратушу, а на її вежі стоїть чоловік з піднятими руками. Криком прориває небо. З сині сиплеться сліпуче проміння.

Й тут на моїх очах з неба почали падали створіння схожі на ангелів. Десять, сто, тисяча падінь. Розпинали себе на кожному вістрі антени, стовпі, на хресті. Завмирили, без крику в самоті. Падали, як непотрібне листя. Падали. Це був жах. Боляче дивитися, гидко кричати. А той чоловік здійнявся в небо, а далі... впав, які і всі інші з криком: «Господи, прийми!».

І так кожного дня я щось бачила. А як не бачила, то чула. Перед від'їздом, коли я пакувала свої речі, до мене увійшла покоївка. Глянула і...

Вона завмерла а потім раптом спокійно запитала в мене:

— Ви то бачили?

— Ви про що?

— Я знаю, бачили!

Чомусь я не збрехав.

— Що це було?

— Провидіння. Кажуть, коли прийшли «совєти», наші старі цвинтарі перерили, шукали золото. А небіжчиків викинули кудияк, а ось з деяких дубових трун було виготовлені вікна. Одне таке вікно є в цьому готелі, у цій кімнаті. Кажуть, воно зроблене з труни місцевої відьми. Кажуть, що тільки відьма здатна в ньому щось побачити. Ви там щось бачили?

Вадим Полюхович

Прохолода у лісі

— Зупини машину.

— Знову захитує? — спитала мама.

— Знаєш, малий, ми так ніколи не доїдемо.

— Ден, зупини машину, — нервово кинув Артур.

Машина заїхала на галявину, яку оточував високий сосновий ліс.

— Тобі пощастило що... — почав казати Ден.

Артур швидко вибіг і сховався за соснами. Відразу послідував звук падаючої вівсяної каші.

— ... ми вже приїхали. Хех, остерігайся ведмедів, мабуть.

Беті вибухнула від такої поведінки нового чоловіка.

— Любий, може спробуєш говорити з ним нормально?!

— Та нормально я говорю! Аргх. Розкладаємось, треба швидко звести намет, поки сонце не зайшло.

Зведення намету зайняло небагато часу, але вже темніло.

— Щось Артур там занадто довго.

— Значить ведмідь, якого я найняв, зробив свою роботу.

— Ідіот. Якщо б ти його ростив, не жартував би так.

— Люба, я просто не хочу, щоб ти хвилювалась. Зараз піду і знайду Артура, він все-таки і мій син.

Жінка залишилася в наметі. Настала ніч, коли з лісу вийшла по-стать.

— Ден, це ти?

— Ні, це Артур.

— Де ти був? Батько пішов тебе шукати.

— Боже, і навіщо? Тепер доведеться шукати його. Я пішов.

— Я з тобою, — сказала мати.

Високі крони сосен нависали над головами, поки вони йшли. Вологість і тиша володіли цим місцем. Враз пролунав глухий удар — недалеко щось впало. Мати взяла сина за руку і повільно підійшла ближче.

Це було мертве тіло її дитини, Артура, з петлею на шиї. Гілка не могла довго втримувати його вагу.

— О, схоже, ми знайшли його. Повертаємось?

Беті озирнулася — за руку її тримав Ден. Чи щось із лицем Дена.

Зміст

Абсолютна безпека. Катерина Грицайчук, Анатолій Пітик	7
Привіт, хазяїне! Андрій Лозінський	8
Смерть Мері. Олег Росткович	9
Ніде впадає в ніщо. Кирило Пазюк	11
Психотерапевт. Тамара Ключіна	12
Лист з того берега. Олесь Барліг	13
Дивний лист. Наталія Кубіцька	15
Гадюка. Юлія Васильєва	16
Кольцевая. Сергей Скарбнык	17
Два фото. Ингвар Ант	19
Vice Versa. Ярослава Гончарук	20
Встреча. Анна Пиксель	22
Сон Розуму. Олександра Родигіна	23
Вимушена самотність. Віола Віхлевщук	24
Червоний. Юрій Савка	25
Подарунок. Світлана Левко	27
Ціна життя. Richard Cat Zemeckiss	28
День народження Володимир Старченко	29
Барби. Марк Любаров	30
Сюзі. Руслан Кішай	31
Лікантроп. Назар Асадов	33
Кривава квітка містичної ночі. Олександр Артамонов	34
Морок виходить на світло. Фантом А.	35
Чорна мармуляда. Олександр Валдінгер	36
Прохолода у лісі. Вадим Полухович	38

Літературно-художнє видання

Журнал «Світ Фентезі»

Повна темрява

Альманах коротких оповідань

Головний редактор Вікторія Ваколюк
Коректор Діана Орел
Дизайн та верстка Вікторія Ваколюк
Художник Сергій Крикун

Журнал Світ Фентезі

svit_fantasy@ukr.net

[facebook.com/TheWorldOfFantasy.info](https://www.facebook.com/TheWorldOfFantasy.info)

vk.com/sf_magazine_ua

<http://issuu.com/580709>

Повна темрява: альманах / журнал «Світ Фентезі». — Київ: журнал «Світ Фентезі», 2015. — 42 с.

Боятися страшно і неприємно. Тим не менш, книги і фільми жанру горрор щороку стають все популярнішими. Хтось із книголюбів надає перевагу Брему Стокеру, а хтось читає всю бібліографію Стівена Кінга. Як щодо українського горору? Спеціально до першого київського фестивалю поп-культури «Kyiv Comic Con 2015» журнал «Світ Фентезі» спільно із об'єднанням «Стівен Кінг. Український клуб» провів конкурс коротких жахів «Повна темрява». В однойменному альманасі зібрано найкращі 25 оповідань (Катерини Грицайчук та Анатолія Пітика, Кирила Пазюка, Ярослави Гончарук, Анни Піксель та інших).

Література жахів користується чималою популярністю у світі, але в Україні представлена у дуже обмеженій кількості. Можна розробляти теорії чому так стається, а можна зробити інакше і запропонувати разом піти новим, не дуже звичним шляхом. Проголосити конкурс оповідань і знайти тих, хто не боїться описувати страхи. Це — виклик і для читача, і для письменника.

Дуже цікаво, куди приведе ця доріжка крізь таємничий ліс у «Повній темряві».

Олег Сілін, кращий молодий письменник-фантаст Європи (Eurocon-2013)

Темрява — світло для похмурої фантазії. У ваших руках кращі представники молодії горрор-когорти, і деякі з них справді сяють. Дозвольте їм бути вашими співрозмовцями в найлячніші години доби, і вони вкажуть вам вірну дорогу.

Сергій Крикун, перекладач, кращий художник-фантаст Європи (Eurocon-2015)

С Т І В Е Н
КІНГ
УКРАЇНСЬКИЙ КЛУБ

